

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1S/301/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1016202505
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1016202505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Janákovvej a členiek senátu JUDr. Zuzany Mališovej a JUDr. Marty Barkovej, v právnej veci žalobkyne: L.. I. B., nar.XX.XX.XXXX, L. XXX, H. 53 C., proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo spisu: INF/128/2016-M_ OKSV, číslo záznamu 37125/2016 zo dňa 08.09.2016 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu zamietá.

Žalovanému súd právo na náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznáva.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Dňa 01.07.2016 bola elektronickou formou doručená do verejnej schránky Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny žiadosť žiadateľky I. (ďalej len ako „žiadateľka“) o poskytnutie informácií podľa § 17 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií, ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) a to:

- celkový počet prijatých žiadostí o kompenzáciu peňažným príspevkom na osobnú asistenciu v období 2013-2015,
- počet žiadostí, ktorým bolo vyhovené. Aké boli naplnené zákonné podmienky vyhovenia jednotlivým žiadosťam. Charakteristika zdravotného stavu jednotlivých žiadateľov so zachovaním podmienok ustanovených zákonom o ochrane osobných údajov č. 122/2013 Z.z.,
- počet žiadostí, ktorým nebolo vyhovené. Aké boli naplnené zákonné podmienky zamietnutia jednotlivých žiadostí. Charakteristika zdravotného stavu jednotlivých žiadateľov so zachovaním podmienok ustanovených zákonom o ochrane osobných údajov č. 122/2013 Z.z.,
- počet rozhodnutí, proti ktorým boli podané riadne opravné prostriedky ako aj dôvody podania odvolania v jednotlivých prípadoch so zreteľom na ustanovenie zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov,
- počet rozhodnutí, ktoré odvolací orgán zrušil, ako aj jednotlivé dôvody naplnenia zákonných podmienok pre zrušenie rozhodnutia prvostupňového orgánu,
- počet rozhodnutí, ktoré odvolací orgán potvrdil, ako aj jednotlivé dôvody naplnenia zákonných podmienok pre potvrdenie rozhodnutia prvostupňového orgánu,

- počet podaných žalobných návrhov proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu. Výsledok súdnych sporov, v koľkých prípadoch súd zamietol žalobu proti rozhodnutiu úradu a pre aké dôvody.

2. Žiadateľka žiadala zaslať požadované informácie týkajúce sa poskytovania peňažného príspevku na osobnú asistenciu pre osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, elektronickou formou na mailovú adresu: a@b.c <mailto:a@b.c>.

3. Rovnaká žiadosť bola elektronickou formou zaslaná aj do verejných schránok vybraných úradov práce, sociálnych vecí a rodiny (Zvolen, Veľký Krtíš, Revúca, Lučenec, Brezno, Banská Štiavnica, Banská Bystrica).

4. Vzhľadom na vymedzenie kompetencií v zákone č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, úrady práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej aj ako „úrady práce“) sú príslušné ako povinné osoby na vybavenie otázok č. 1 až 4.

5. Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny postúpilo dňa 04.07.2016 žiadosť žiadateľky v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. v bodoch 1 až 4 na povinné osoby - vybrané úrady práce.

6. Úrady práce postúpili v bodoch 5 až 7 žiadosti žiadateľku na vybavenie v zmysle § 15 ods. 1 zákona o slobode informácií na povinnú osobu - Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny.

7. Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. s.: UPS/US1/KGRAVSU/INF/2016/535 č.z.: 2016/107092 zo dňa 12.07.2016 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ako povinná osoba v zmysle § 2 ods. 1 a § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. v súlade s § 3 ods. 1 tohto zákona a s § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (Správny poriadok) vo veci žiadosti žiadateľky rozhodlo tak, že sčasti nevyhovelo jej žiadosti zaslanej na Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny elektronickou formou dňa 01.07.2016, zapísanej pod číslom záznamu 2016/103089, a to čiastočne v bodoch č. 5, 6 a 7 žiadosti. Prvostupňový orgán sa v rozhodnutí odvolával na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej „Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. ...Zo zákona č. 211/2000 Z.z. však nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytovanie obsahu spisov, prípadne, že informáciou by malo byť (štatistické) spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada.“ Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo zákona č. 211/2000 Z.z. „nevyplyva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať, alebo dokonca spracovávať materiály, požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú“.

8. Žiadateľka podala v zákonom stanovenej lehote proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie dňa 28.07.2016, v ktorom uviedla, že ústredie práce, ako orgán štátnej správy disponuje všetkými požadovanými informáciami, keďže tieto tvoria výstupy úradu vo forme správnych rozhodnutí, ktorých obsahom sú všetky požadované informácie. Žiadateľka v odvolaní tiež uviedla, že vytvorenie „novej“ informácie, ktorá nie je k dispozícii, znamená, že zákon neukladá povinnej osobe povinnosť na základe žiadosti o informácie vytvárať informácie, ktoré v momente podania tejto žiadosti ešte neexistujú. Sprístupnenie takýchto informácií môže povinná osoba odmietnuť výlučne z dôvodu, že ich nemá k dispozícii. Za „vytváranie nových informácií“ v žiadnom prípade nie je možné považovať vyhľadávanie a zhromažďovanie viacerých požadovaných dokumentov alebo listín.

9. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ako odvolací orgán (ďalej len „druhostupňový orgán“) rozhodnutím Číslo spisu: INF/128/2016-M_ OKSV, číslo záznamu 37125/2016 zo dňa 08.09.2016 (ďalej aj ako „druhostupňové rozhodnutie“), rozhodlo tak, že odvolanie žiadateľky proti rozhodnutiu prvostupňovému rozhodnutiu zamietlo a prvostupňové rozhodnutie potvrdilo. Druhostupňový orgán vec vyhodnotil tak, že prvostupňový orgán postupoval správne, keď žiadateľke požadované informácie sčasti nesprístupnil. Vyhovenie žiadosti žiadateľky by odborným spracovaním rozhodnutí ústredia práce týkajúcich sa peňažných príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia predstavovalo vytvorenie novej informácie, ktorú pred tým prvostupňový orgán nemal k dispozícii, čo presahuje rámec práva na informácie upravený zákonom č. 211/2000 Z.z. Žiadosti žiadateľky preto nebolo možné vyhovieť.

II. Žaloba

10. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 18.11.2016 domáhala preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného Číslo spisu: INF/128/2016-M_OKSV, číslo záznamu 37125/2016 zo dňa 08.09.2016 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“).

11. Žalobkyňa v žalobe namietala, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorý nesprávne aplikoval ustanovenia zákona o slobodnom prístupe k informáciám č. 211/2000 Z.z., ktoré sú v rozpore s ústavným výkladom tohto zákona, čím jej bolo odopreté ústavou garantované právo občana na poskytnutie informácie zakotvené v čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázala, že žalovaný sa dostatočne objektívne nezaoberal dôvodmi odvolania a v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil objektívne príčiny pre potvrdenie prvostupňového rozhodnutia. Žalovaný uviedol také nové skutočnosti, ktoré nemôžu byť postačujúce, aby zabránili oprávnenej osobe požadovať informácie v takom rozsahu, ako bolo uvedené v žiadosti. Zastáva názor, že predmetom požadovanej informácie podľa jednotlivých bodov podanej žiadosti boli také skutočnosti, ktoré povinná osoba uchováva v podobe vydaných správnych rozhodnutí, ktoré tvoria výstupy jej rozhodovacej činnosti s tým, že časový horizont, pre ktorý sa dožadovala poskytnutia informácie, nebol nastavený na také minulé obdobie, ako to vo svojom rozhodnutí uvádza žalovaný, pre ktoré by bolo nutné fyzicky nahliadať do jednotlivých spisov.

12. Tvrdila, že žalovaný disponuje všetkými požadovanými informáciami v elektronickej podobe prostredníctvom záznamov, čiže ich uchováva a má ich k dispozícii v tejto forme, čo odporuje jeho tvrdeniu, že ich k dispozícii nemá v takej podobe, ktorá by bola postačujúca na vybavenie žiadosti žalobcu ako oprávnenej osoby a teda sa nejedná o myšlienkový tvorivý proces pretvorenia odôvodnenia jednotlivých rozhodnutí správneho orgánu. Taktiež nesúhlasila s jeho tvrdením, že by bolo nutné navýšiť existujúce personálne a technické capacity.

13. Ďalej žalobkyňa nesúhlasila s názorom žalovaného, ktorý uviedol, že zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva, aby povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré smerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb, nakoľko žiadosť o informáciu bola smerovaná výlučne na zverejnenie informácií, ktoré majú povinné osoby k dispozícii, nijakým významným spôsobom nešlo o žiadosť, ktorá by menila účel zákona č. 211/2000 Z.z. Taktiež nie je možné považovať za vytváranie kvalitatívne novej informácie činnosť, ako je zosúladenie textu v elektronickej podobe do uceleného textu jednoduchými úkonmi, ktoré si nevyžadujú obzvlášť náročný tvorivý myšlienkový proces, ako to tvrdí žalovaný. Odvolávala na ustanovenie § 16 zákona č. 211/2000 Z.z., ktoré počíta so sprístupňovaním kópií „zo spisov a z dokumentácie“ (t.j. celých dokumentov). Nesúhlasila s dôvodmi, pre ktoré bola jej žiadosť čiastočne zamietnutá. Žalobkyňa na základe vyššie uvedených dôvodov navrhovala, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného

14. K žalobe sa vyjadril žalovaný vyjadrením zo dňa 15.02.2017 a nesúhlasil s námietkami žalobkyne, ktoré uviedla ako dôvody nezákonnosti a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/55/2015, v ktorom sa uvádza: „...žalovaný nie je povinný spracovávať a vytvárať rôzne prehľady, či tabuľky informácií týkajúcich sa vyúčtovania hodinových odmien, ktoré v momente podania žiadosti žalovanému na správnom orgáne neexistovali, alebo inak usporadúvať informácie podľa kritérií stanovených žiadateľom v žiadosti o informácie. ... Zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva povinnosť vyhľadávať a zhromažďovať pre žalobcu informácie, ktoré sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú“, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 190/2008, v ktorom sa uvádza: „zo zákona o slobode informácií nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať, alebo dokonca spracovávať materiály, požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú“, na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 184/03 z 1. októbra 2003, v ktorom sa uvádza: „Nemôže

sa na požiadavky takéhoto druhu vzťahovať preto, lebo odpoveď by si vyžiadala okamžité prechodné navýšenie existujúcich personálnych a technických kapacít príslušného organizačného útvaru žalovaného na vyhľadanie a spracovanie odpovede (poskytnutie informácie) a spôsobilá by technické a personálne problémy spojené s vyhľadávaním a sprístupňovaním informácií, bolo by tiež potrebné predĺženie lehoty na vybavenie žalobcovej žiadosti“, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom sa uvádza: „Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu“, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽI40/2014, v ktorom sa uvádza: „... nejde o jednoduchý úkon - vyhotovenie kópií, ale o vyhľadávanie a zhromažďovanie veľkého rozsahu informácií, čo už je ale potrebné považovať za spracovanie informácií. Zo zákona o slobode informácií nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť jej spracovanie podľa požiadaviek a pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada alebo získanie rôznych dokumentov, ktoré sú súhrnom množstva údajov“, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8SŽi/2/2010, v ktorom sa uvádza: „zo znenia zákona o slobodnom prístupe k informáciám nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť spracovanie údajov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto poskytnutie informácie žiada. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám.“

15. Žalovaný na základe uvedených skutočností má za to, že žalobou napadnuté rozhodnutie je v celom rozsahu v súlade so zákonom a prvostupňový orgán vydaním rozhodnutia o nesprístupnení informácií neporušil žiadnu zákonnú povinnosť a postupoval v súlade so zákonom č. 211/2000 Z.z. Preto navrhuje žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú.

IV.

Replika žalobcu

16. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného, v replike zo dňa 31.03.2017 poukázala na skutočnosti uvedené v žalobe a uviedla, že na žalobe trvá, nakoľko v danej veci nikdy nedošlo k splneniu zákonných predpokladov na nesprístupnenie informácií žalovaným.

V.

Právne posúdenie veci

17. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobu sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

20. Podľa § 190 ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

21. Podľa § 168 SSP žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

22. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

23. Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

24. Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonávania ustanoví zákon.

25. Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií, osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

26. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

27. Podľa § 15 ods. 1 zákona o slobode informácií, ak povinná osoba, ku ktorej žiadosť smeruje, nemá požadované informácie k dispozícii a ak má vedomosť o tom, kde možno požadovanú informáciu získať, postúpi žiadosť do piatich dní odo dňa doručenia žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii, inak žiadosť odmietne rozhodnutím (§ 18).

28. Podľa § 18 ods. 2 veta prvá zákona o slobode informácií, ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie.

29. Podľa § 22 ods. 1 zákona o slobode informácií, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. V poznámke pod čiarou je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

30. Podľa ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

31. Úlohou súdu bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR Číslo spisu: INF/128/2016-M_ OKSV, číslo záznamu 37125/2016 zo dňa 08.09.2016, v spojení s rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny č. s. UPS/US1/KGRAVSU/INF/2016/535, č. z. 2016/107092 zo dňa 12.07.2016, ktorým nevyhoveli žiadosti žiadateľky v plnom rozsahu

32. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 6 ods. 1 SSP súd preskúmava aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov.

33. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd (čl. 46 ods. 2 Ústavy SR).

34. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (ust. § 10, ust. § 13 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia, v rozsahu dôvodov správnej žaloby dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť s poukazom na ust. § 190 SSP. Vo veci bol vyhlásený rozsudok bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 137 ods. 4 SSP dňa 23.05.2019, nakoľko žalobkyňa v žalobe a ani žalovaný vo vyjadrení k žalobe nežiadali nariadiť pojednávanie (§ 107 ods. 2 SSP).

35. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánov verejnej správy bolo teda potrebné posúdiť, či napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie boli vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi a či predmetné rozhodnutia sú riadne odôvodnené. Súd v danom prípade skúmal, či žalovaný správne právne posúdil, či prvostupňový orgán postupoval v súlade so zákonom č. 211/2000 Z.z., keď sčasti nevyhovel žiadosti žiadateľky a vyhovel jej len čiastočne, a to v bodoch č. 5, 6 a 7 žiadosti a ďalej, či sa žalovaný vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní žalobkyne a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

36. Krajský súd mal zistené z administratívneho spisu, že žiadateľke boli sčasti sprístupnené informácie prvostupňovým orgánom na základe listu č. z. 2016/107089, v prílohe ktorého sa nachádza tabuľka s požadovanými štatistickými údajmi, a to v podobe, v akej sa v spracúvajú, a to počet rozhodnutí, ktoré odvolací orgán zrušil (bod 5 žiadosti), počet rozhodnutí, ktoré odvolací orgán potvrdil (bod 6 žiadosti), počet žalobných návrhov proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu, výsledok súdnych sporov, v koľkých prípadoch súd zamietol žalobu proti rozhodnutiu úradu (bod 7 žiadosti), a taktiež jej sprístupnil informáciu o najčastejších dôvodoch pre zrušenie resp. potvrdenie rozhodnutia prvostupňového orgánu (body 5 a 6 žiadosti).

37. Z administratívneho spisu mal súd taktiež zistené, že žiadateľke neboli sprístupnené informácie o jednotlivých dôvodoch naplnenia zákonných podmienok pre zrušenie resp. potvrdenie rozhodnutia prvostupňového orgánu a o dôvodoch zamietnutia žaloby proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu úradu práce, sociálnych vecí a rodiny súdom, a to z dôvodu, že prvostupňový orgán nedisponuje informáciami v požadovanom rozsahu a štruktúre a že jednotlivé dôvody naplnenia zákonných podmienok pre zrušenie alebo potvrdenie rozhodnutia prvostupňového orgánu sa nespracúvajú do ucelených tabuliek a sú pre každý individuálny prípad odlišné a, že predmetné požadované údaje žiadateľkou nie sú predmetom spracovania štatistického zisťovania, a preto ich nie je možné získať z informačných systémov ústredia a poskytnúť žiadateľke. Ďalej mal správny súd zistené, že prvostupňový orgán požadované informácie nesprístupnil aj z dôvodu, že zo zákona č. 211/2000 Z.z. nemožno vyvodzovať, že informáciou je i poskytovanie obsahu spisov, prípadne, že informáciou by malo byť (štatistické) spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada, takisto zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva povinnej osobe povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať, alebo dokonca spracovávať materiály požadované žalobkyňou ako žiadateľkou, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú.

38. V konaní mal súd preukázané, že požadované informácie žalobkyňou súvisia s rozhodovacou činnosťou povinnej osoby (Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny) o konkrétnych právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb na základe jedinečných podmienok u konkrétno účastníka konania. Súd podotýka, že v danom prípade, žiadny zákon neukladá povinnosť zverejňovať takéto rozhodnutia orgánu verejnej správy, nakoľko sa jedná o individuálne správne akty, ktoré obsahujú údaje osobnej povahy a nejedná sa o konania, ktoré by boli predmetom verejného záujmu. Taktiež ani osobitný zákon č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia neukladá povinnej osobe rozhodnutia vo veci peňažných príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia zverejňovať, t.j. povinnosť správneho orgánu zverejňovať vydané rozhodnutia neupravuje.

39. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že v prípade sprístupnenia požadovaných informácií by povinná osoba (Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny), musela každé jedno rozhodnutie vydané v požadovanom období vyhľadať a vybrať z daného príslušného spisu, prečítať, vyhodnotiť dôvody zrušenia alebo potvrdenia rozhodnutia v odvolacom konaní, vytvoriť zo zistených údajov výstup a celé sprístupniť oprávnenej osobe. Súd konštatuje, že aby bolo možné požadované informácie žalobkyne ako žiadateľke sprístupniť, žalovaný by musel by spracovať jednotlivé údaje a vytvoriť výstup týchto informácií podľa jej požiadaviek.

40. Podľa názoru súdu požadované informácie žalobkyňou sú špecifické pre každé individuálne správne konanie. Zohľadňujú osobitosti každého daného prípadu, situácie, v ktorej sa žiadateľ o peňažný príspevok na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia nachádza, ako aj od jeho zdravotného stavu a ďalších okolností prípadu. V rozhodnutiach, z ktorých by bolo potrebné čerpať informácie požadované žalobcom, sa uvádzajú podrobné údaje o zdravotnom stave konkrétnych osôb,

o ich sociálnom a rodinnom prostredí, o činnostiach, ktoré vykonávajú, resp. nedokážu vykonávať, o pracovných, vzdelávacích, občianskych a spoločenských aktivitách konkrétnych osôb. Sprístupnenie týchto informácií vyžaduje ich kvalifikované spracovanie, čo sa pre účely zákona č. 211/2000 Z.z., považuje za vytvorenie novej informácie.

41. Žalovaný ako povinná osoba v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. nie je povinný podľa názoru súdu vykonávať operácie, ktoré by viedli k vzniku nových informácií, a preto nie je ani povinný spracúvať už existujúce informácie do štatistického údajov alebo prehľadu, ktorý v momente rozhodovania o žiadosti o poskytnutie informácií nemá vytvorený. Uvedené vyplýva aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej, obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 10/99, II. ÚS 184/03 a II. ÚS 514/2010).

42. Uvedený názor uviedol aj v rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 8sž/2/2010 a to: „Zo znenia zákona o slobodnom prístupe k informáciám nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť spracovanie údajov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto poskytnutie informácie žiada. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám.“

43. Zákon č. 211/2000 Z.z. upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1 zákona), najmä definuje subjekty, ktoré sú zo zákona povinné poskytovať informácie (povinné osoby), povinne zverejňované informácie ako aj obmedzenia prístupu k informáciám, spôsob a postup sprístupňovania informácií na žiadosť vrátane postupov, ktorými sú povinné osoby pri sprístupňovaní informácií viazané.

44. Prostredníctvom vyššie citovaného zákona sa realizuje právo na informácie, pričom platí, že žiadateľ (fyzická alebo právnická osoba, ktorá požiadala o sprístupnenie informácie), má zásadne právo žiadať akúkoľvek informáciu. Rozsah poskytnutých informácií je limitovaný rozsahom rozhodovacej činnosti povinných osôb a zákonnými obmedzeniami prístupu k informáciám. Účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám je tak poskytovanie informácií povinnými osobami (§ 2 zákona) a získavanie informácií žiadateľom v lehotách a spôsobom ustanoveným zákonom.

45. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré viackrát zaujali stanovisko, že obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 10/99, II. ÚS 184/03, II. ÚS 514/2010). Ústava Slovenskej republiky v článku 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha. Súd zdôrazňuje, že právo na informácie je právom ústavným, nie však právom absolútnym a možno ho obmedziť, ak tak ustanoví zákon.

46. Ďalej súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 96/2010-14 zo dňa 9. marca 2010, v ktorom ústavný súd konštatuje, že „zákon o slobode informácií nepokrýva všetky aspekty základného práva na informácie v zmysle čl. 26 ods. 1 ústavy. Inými slovami, existujú aj iné právne predpisy sily zákona, ktoré majú význam z hľadiska realizácie základného práva na informácie. Tieto môžu pri napĺňaní svojho účelu taktiež predurčiť obmedzenie práva na prístup k informáciám, avšak len v prípadoch ustanovených čl. 26 ods. 4 ústavy, teda ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Vo všeobecnej rovine preto ústavný súd uzatvára, že pre obmedzenie základného práva na prístup k informáciám nie sú relevantné len ustanovenia § 8 až § 11 zákona o slobode informácií explicitne vymedzujúce obmedzenia v prístupe k informáciám, ale aj ustanovenia iných zákonných právnych predpisov chrániace práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie a mravnosť. ... zákon o slobode informácií je výrazom zásady „čo nie je tajné, je verejné“, avšak rozsah toho, čo je „tajné“, nemusí nevyhnutne vyplývať len zo zákona o slobode

informácií. ...Zákon o slobode informácií charakterizuje ústavný súd ako právny predpis obsahujúci právne normy, ktoré vykazujú známky vysokého stupňa všeobecnosti, neraz aj nekonkrétnosti (napr. absencia legálnej definície pojmu informácia, problém určenia, čo možno považovať za informáciu, ktorú má povinná osoba k dispozícii, a pod.). ...Jedným z negatívnych prejavov popísaných charakteristik zákona o slobode informácií môže byť aj jav, na ktorý najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku v sťažovateľovej veci poukázal, keď uviedol, že „väčšie množstvo žiadostí, podobných žalobcovej, adresovaných viacerým žalovaným by mohli ochromiť chod týchto úradov.“

47. Účelom zákona č. 211/2000 Z.z. nie je paralyzovať činnosť orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti „primeraným spôsobom“. Zákon č. 211/200 Z.z. výslovne nezakotvuje žiaden právny prostriedok ochrany pred „zaplavením“ orgánov verejnej správy alebo iných orgánov verejnej moci neúmerne veľkým počtom žiadostí zo strany oprávnených subjektov. Následkom takéhoto javu by bezpochyby mohlo byť značné sťaženie alebo aj úplné ochromenie povinných subjektov pri plnení ich verejných úloh. Kompetencie orgánov verejnej moci sú totiž zamerané na ochranu verejného záujmu v jeho rôznych podobách, ktoré naznačuje aj čl. 26 ods. 4 ústavy. Z uvedeného teda vyplýva, že prax orgánov aplikujúcich zákon č. 211/2000 Z.z. nemôže pristúpiť k výkladu jeho ustanovení spôsobom, ktorý by viedol k minimalizácii, prípadne k úplnej eliminácii reálnej schopnosti povinných osôb plniť verejné úlohy, ktoré im zverujú zákonné právne predpisy. Práve tieto predpisy sa tak stávajú dôležitými faktormi obmedzenia práva na prístup k informáciám, ktoré má na mysli čl. 26 ods. 4 ústavy, ale aj čl. 26 ods. 5 ústavy, keď prikazuje primeraný spôsob poskytovania informácií.

48. Krajský súd si je vedomý, že mieru požiadaviek na poskytnutie informácií, ktoré ešte nevyvolávajú nebezpečenstvo znefunkčnenia konkrétnej povinnej osoby, nie je možné určiť všeobecne aplikovateľným spôsobom.

49. Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti vyplýva primárna zodpovednosť všeobecných súdov za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy (I. ÚS 4/00). V tomto prípade prvostupňový orgán svojím právnym záverom podľa názoru krajského súdu nepoprel podstatu žiadateľkinho práva na informácie, keď uzavrel, že pri štruktúre, v akej žiadateľka informácie požadovala, nebolo jeho povinnosťou jej žiadosti vyhovieť. Niet totiž pochyb, že vybavenie žiadateľkinej žiadosti spôsobom v ňou požadovaným, by prinášalo pre prvostupňový orgán personálne a technické problémy, čo vylučuje reálnosť konštatovania porušenia jej označených základných práv.

50. Súd poukazuje na to, že správnosť jeho právneho záveru potvrdzuje judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej Ústava Slovenskej republiky predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem (II. ÚS 128/95), a každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy ústavy, pokiaľ medzi nimi existuje príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97). Všetky základné práva a slobody sa tak chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody.

51. Krajský súd v Bratislave vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, dospel k záveru, že námietky žalobkyne neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia. Postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie a v ňom prijaté závery boli súladné so zákonom, s námietkami žalobkyne sa orgány verejnej správy vysporiadali dostačujúcim spôsobom ako v prvostupňovom, tak aj v druhostupňovom rozhodnutí a z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí je zrejmé, na základe akej správnej úvahy orgán verejnej správy zistený skutkový stav posúdil. S poukazom na uvedené správny súd postupom podľa § 190 SSP žalobu zamietol.

52. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 168 SSP, avšak vo veci úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

53. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave (§ 443 ods. 1 S.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 S.s.p.) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 S.s.p. sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 S.s.p. zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.